

ȘCOALA PRINȚESELOR

Jurnalul prințesei Killari

Ana Serna Vara

Ilustrații de Adribel

Tradus din limba spaniolă de Irina Marcu

GIRASOL

Text: Ana Serna Vara
Ilustrații: Adriana Juárez Puglisi (Adribel)
Traducere: Irina Marcu

Editura Girasol

Str. I. L. Caragiale nr. 72, clădirea B,
Sat Dudu, Comuna Chiajna, Județul Ilfov
Tel.: 021 436 1234; Fax: 021 436 1105
E-mail: office@edituragirasol.ro

© Susaeta Ediciones Spania
© Editura Girasol, pentru prezenta
versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Serna Vara, Ana
Jurnalul printesei Killari / Ana Serna Vara : il. de Adribel :
trad. din lb. spaniolă de Irina Marcu. - Chiajna : Girasol, 2019.
ISBN 978-606-024-084-6
I. Adribel (il.)
II. Marcu, Irina (trad.)
087.5

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă în nicio formă și în nicio modalitate, electronică sau mecanică, inclusiv fotocopii, înregistrări și în orice altă formă de stocare și redare a informației, fără permisiunea scrisă a editorului.

Cuprins

1. Înapoi acasă	9
2. O vizită neașteptată	19
3. Invitații misterioși	29
4. La pas, la trap și la galop	43
5. Pe malul magicului lac Titicaca	59
6. Legenda poporului incaș	91
7. Poarta zeilor	125

Înapoi acasă

După ce au terminat cursurile în Davos, prietesele au pornit fiecare către țara ei. Prințesa Killari **a pornit către Cuzco**, amintindu-și de fiecare moment trăit alături de prietenele ei la școală: când a câștigat cursa de călărie și toate au felicitat-o, frumoasele cuvinte ale lui Paracelsus, povestea de dragoste a lui Melody, emoțiile Efigeniei. Amintindu-și toate acestea, i s-au umplut ochii de lacrimi. Dar

chiar atunci a simțit o dorință uriașă de a-și revedea familia, de care îi era atât de dor și pe care nu o mai văzuse de atâta vreme. Era curioasă să-l cunoască pe noul ei verișor, care se născuse cu șapte luni în urmă. „Oare cum arată? Cu cine seamănă?“, se întreba ea.

În ciuda celor douăzeci de ore de călătorie, Killari a coborât din avion dornică să-și vadă familia, să-i îmbrățișeze pe toți, curioasă să afle tot ce se întâmplase în absența ei. La aeroport o așteptau părinții ei, regii, și fratele mai mic. S-au îmbrățișat toți cu putere. **Ce bucurie să fie din nou împreună!** Mama ei i-a povestit că fratele ei mai mare, Pachakutiq, nu putuse veni să o întâmpine pentru că era la studii în Lima.

În drum spre palat, tatăl i-a spus că avea pentru ea o surpriză. Nerăbdătoare, Killari i-a rugat să-i dea un indiciu. Părinții ei au clătinat din cap, iar prințesa s-a uitat imediat la fratele ei mai mic, Akapana, pentru că știa cât îi era de greu să păstreze un secret. Micuțul a negat din cap îndată, încercând să evite privirea surorii lui,

care se străduia să scoată ceva de la el. Micuțul și-a acoperit gura cu ambele mâini.

– Nu te mai uita așa la mine! Nu pot să-ți spun nimic, am promis. Dar surpriza mi se pare minunată și cred că o să ți se pară la fel și ție, a adăugat el complice.

Când au ajuns la palat, Killari nu a mai putut răbda și, imediat ce s-a oprit mașina, a coborât în fugă. Acolo o așteptau prietenele ei cu o mare pancartă pe care scria „**Bun venit**“. Au aruncat pancarta cât colo și au alergat în întâmpinarea ei, încercând să o îmbrățișeze toate odată. Cât de dor le fusese de ea!

– **Avem atâtea lucruri să ne spunem**, a exclamat Killari emoționată. Mi-a plăcut mult la Școală și mi-am făcut niște prietene incredibile din țări îndepărtate: din Anglia, Grecia, Camerun, Spania, India și China. Ce mi-ar plăcea să le puteți cunoaște și voi! O să vi le arăt pe toate. Și trebuie să-mi povestiți tot ce s-a întâmplat aici cât am fost plecată.

Apoi, privind-și părinții, a spus:

– Ce surpriză minunată! Adevărul e că nu mă așteptam să-mi găsesc toate prietenele aici.

Apoi s-a întors către fratele ei, Akapana, care, desigur, era acolo, în primul rând, și i-a spus zâmbind:

– Aveai dreptate, mi-a plăcut mult surpriza. Dar ce nu înțeleg este de ce erai tu atât de încântat.

Akapana a început să râdă, molipsindu-i pe toți cu veselia lui. **Apoi și-a privit părinții, nerăbdător să spună ceva.** Regii, care îl priveau uluiți că fusese capabil să păstreze secretul, i-au zâmbit și au aprobat din cap, făcându-i semn să meargă să aducă adevărata surpriză. Atunci, micuțul a plecat în fugă către palat.

Killari era destul de confuză, în timp ce părinții și prietenele ei erau foarte liniștiți.

Dintr-odată l-a văzut pe fratele ei alergând cu mare viteză, iar în spatele lui mai alerga cineva. Când s-au mai apropiat, prințesa a văzut că era un câțel. Da, un cățeluș minunat fără păr, cu pielea neagră ca abanosul. Era un câțel Inca, o rasă

tradițională peruană, care mai este numit câine peruvian fără păr. Și știți de ce, nu?

Când a ajuns lângă Killari, cățelușul a sărit pe ea să o lingă și au căzut amândoi la pământ.

– **Nu-mi vine să cred!** Și cățelușul ăsta atât de drăguț cine e? Cum îl cheamă? a întrebat prințesa entuziasmată de ideea că l-ar putea păstra și ar putea deveni un membru al familiei.

– Killy, a răspuns mama ei, uimită de reacția cățelului, acest cățel are două luni și jumătate. Îl cheamă Inti, care, așa cum știi, înseamnă „soare“, în limba quechua. L-am luat de la un adăpost ca să-i oferim un nou cămin. Ce zici?

– Dacă-mi place? Serios? Îmi place la nebunie! Îmi doresc să am un cățel de când eram mică și, în plus, această rasă mi-a plăcut dintotdeauna, pentru că e diferită și are o lungă istorie în spate. Dar cum de v-ați hotărât să-l adoptați? a întrebat intrigată Killari.

– Așa cum ai spus și tu, încă de mică ți-ai dorit un cățel, dar un animal de companie implică multă responsabilitate și ne-am gândit că era prea curând pentru tine. De aceea, după tot acest timp petrecut departe de casă, ne-ai demonstrat că nu mai ești o copilă. A trebuit să îți asumi numeroase responsabilități la Școala Prințeselor din Davos. Așa că am hotărât că e un moment bun să-l adoptăm pe Inti.

În aplauzele prietenelor ei, Killari și-a îmbrățișat părinții și fratele, mulțumindu-le pentru cuvintele frumoase și pentru decizia de a-l adopta pe Inti.

– Mulțumesc tare mult! Îmi place la nebunie! Sigur, Inti e un nume foarte frumos. Și e la fel ca la al meu: înseamnă

„soare“ și el e complet negru, în timp ce Killari înseamnă „lumina lunii“, iar eu am pielea cafe-nie. Ce amuzant! Abia aștept să le povestesc asta prietenelor mele prințese.

După aceea au luat masa în grădină, unde îi așteptau o mulțime de bunătați și de la care n-au lipsit râsetele, glumele și povestirile distractive.

După ce și-a luat rămas bun de la prietenele ei, Killari s-a dus în camera ei și a descoperit că acolo erau culcușul lui Inti, jucăriile lui și un bol cu apă. L-a mângâiat îndelung și s-a distrat privind-l pe fratele ei, care îi arăta cât de mult îi place cățelușului să alerge și să se joace.

Inti era un cățeluș foarte curios, îi plăcea să ronțăie tot și să se bage prin toate ascunzătorile din casă. Dar era și foarte drăgăstos și încerca mereu să obțină mângâieri. Killari, acum relaxată după o zi atât de plină, a început să studieze cu atenție casa. Și-a dat seama că era schimbată, lipseau unele lucruri, anumite plante, statuete și mobile.

